

pinzell

Nosaltres sols

Mireia Mateo

Artista

mateorodriguezmireia@gmail.com

 JOAN VILA

L'obra que presentem, *Brain* [cervell], és una composició sobre paper feta amb tinta xinesa i llapis. Només tres colors juguen dins l'obra: gris, negre i groc trencat. Com el seu nom indica, podem apreciar com es retrata una mena de cap donant importància a l'embolcall de la cara i del magí. A la part de dalt veiem com les formes es desdibuixen, com si fossin una fumera que corre cap a la part superior esquerra del quadre. La part inferior és d'un color gris: allà on situaríem el front, es converteix en groc verdós i tot l'embolcall exterior és negre atzabeja, a excepció d'un bocí de la part superior.

A *Brain*, podem veure com l'abstracció de les formes simplement és un mitjà de l'expressió. Allò que importa no és la pulcritud del traç en les faccions, sinó la universalitat de les formes: per això les taques es transformen en formes reconeixibles. En aquest cas, un cervell que va o ve. Un cervell que s'expandeix més enllà dels seus límits. Però, alhora, expressat en soledat i amb tints d'un color diferent, com si la corresponència de color del front i de la fumera

volgués assenyalar la propietat del pensament.

L'estil de Mireia Mateo ens pot recordar les traces de Frederic Amat, però també les de Josep Maria de Sucre. L'artista viu en un món abstracte, però amb forts llaços amb les formes tangibles del seu voltant. De tal manera, podem veure els volums majestuosos i altament presents d'Amat, però també són expressius com les obres de Sucre. Un estil que, juganer, ens explica la nostra condició. Com explica l'artista Alicia Marsans, «*la pintora juga amb els papers perquè la pintura no ha de deixar de ser joc, encara que un joc seriós*».

El filòsof Amador Vega parla en aquests termes de la pintura de Mateo: «*Les pintures no dibuixen el món, tampoc el somien. Són retalls d'un univers que escolta com asseca la tinta sobre el paper i com respira la tela. Sol, paper, tela i tinta, acompanyen la pintura... tot ella tan sola*». D'aquesta manera, l'artista ens mostra les cabòries del nostre pensament i la càrrega del nostre magí de manera anònima i universal. Així, tots podem entendre la tragèdia de tots els cervells: estar sol amb els seus pensaments. ■

